

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316010198
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8316010198.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Mariána Mačuru na verejnom zasadnutí konanom dňa 31.03.2021 v Prešove jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného M. L. proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/37/2016 zo dňa 24.09.2020.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/37/2016 zo dňa 24.09.2020 bol obžalovaný M. L. uznaný vinným zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

ako jediná zodpovedná osoba daňového subjektu I. s.r.o., V. č. XXA/XXX, A., IČO: XXXXXXXXX, DIČ: XXXXXXXXXX v daňovom priznaní k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2010 podanom na Daňovom úrade v A. dňa 31.03.2011 podľa zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov neoprávnene zaúčtoval náklady na ťarchu daňových výdavkov zo

- dňa 31.07.2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 6 921,80 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001420, vyhotovenej dodávateľom W. T. spol. s r.o., P. V.. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXX, za stavebné práce,
- dňa 31.07.2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 2 006,00 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001421, vyhotovenej dodávateľom W. T. spol. s r.o., P. V.. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXX, za pomocné práce,
- dňa 31.08.2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 8 268,00 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001568, vyhotovenej dodávateľom W. T. spol. s r.o., P. V.. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXX, za stavebné práce,
- dňa 31.08.2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 1 587,80 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001570, vyhotovenej dodávateľom W. T. spol. s r.o., P. V.. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXX, za pomocné práce,
- dňa 30.09.2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 4 729,40 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001571, vyhotovenej dodávateľom W. T. spol. s r.o., P. V.. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXX, za pomocné práce,
- dňa 30.09.2010 na ťarchu účtu 518 - Ostatné služby čiastku 5 406,00 eur, na základe dodávateľskej faktúry č. 201001569, vyhotovenej dodávateľom W. T. spol. s r.o., P. V.. X, XXX XX K., DIČ: XXXXXXXXXX, IČO: XXXXXXXXX, za stavebné práce,

týmto porušil ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, pretože išlo o výdavky, ktorých vynaloženie na daňové účely nebolo preukázané, v dôsledku čoho došlo k neoprávnenému zníženiu základu dane v rozsahu 28.919,00 eur, čím spôsobil dlh voči Slovenskej republike, zastúpenej

Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky, na dani z príjmov právnických osôb, vo výške 4.613,73 eur,

za čo mu bol podľa § 276 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, § 46 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona podmienčne odložený, a zároveň mu bol určený probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorá mu bola podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona určená na 3 roky. Súčasne mu bola podľa § 51 ods. 4 písm. c) Tr. zákona uložená povinnosť spočívajúca v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe dlh voči Slovenskej republike vo výške 4.613,73 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, v dôvodoch ktorého opätovne poukázal na to, že konajúci súd vyhodnotil skutok a vinu obž. M. L. v napadnutom rozsudku na základe vykonania výsluchov svedkov a vykonania listinných dôkazov, ktorými sú podľa odôvodnenia rozsudku listinné dôkazy z daňovej kontroly, kópie sporných faktúr, uznesenie o stíhaní T. M., správy zo Sociálnej poisťovne, výpisy z obchodného registra, výpis z evidencie priestupkov a odpis z registra trestov obžalovaného, aktualizované medzirezortné lustrácie. Konajúci súd na základe nich vyhodnotil, že listinnými dôkazmi z daňovej kontroly a kópiami sporných faktúr prokurátor uniesol dôkazné bremeno, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v obžalobe a že ho spáchal obžalovaný úmyselným konaním. Napriek usmerneniu obsiahnutému v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/49/2019 súd opätovne zdôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom, ktorý považuje obhajoba za nedostatočný. Ako zásadný argument, z dôvodu ktorého považuje konajúci súd obžalovaného M. L. za vinného, je skutočnosť, že ak prokurátor v konaní pred súdom preukáže, že obchodná spoločnosť, ktorej faktúry si obžalovaný zaúčtoval, nikdy tieto obchodné doklady nevydala, už len tým prokurátor uniesol dôkazné bremeno. Má za to, že táto argumentácia logicky neobstoí, a to z teoretického ani praktického hľadiska. Ako to vyplýva z ustálenej účtovnej teórie, účtovné doklady tvoria neoddeliteľnú súčasť účtovníctva. V účtovníctve vystupuje účtovný doklad ako spojovací článok medzi obchodným prípadom a jeho zaúčtovaním. Možno povedať, že účtovné doklady sú základom účtovného zápisu. Pre účtovníctvo platí zásada, že bez dokladu nie je možné uskutočniť žiadny účtovný zápis. Pre vedenie účtovných zápisov platí prísna dokladová zásada. Znamená to, že účtovné zápisy možno urobiť výlučne iba na základe účtovných dokladov. Účtovné doklady okrem toho, že dokladujú (dokumentujú) účtovné zápisy, overujú uskutočnené obchodné prípady, ovplyvňujúce stav majetku podniku a záväzkov podniku, jeho náklady a výnosy, výdavky a príjmy, ako aj účtovné prípady súvisiace s účtovnými prevodmi pri účtovnej závierke s opravami účtovných zápisov a pod. Účtovné doklady, ktoré obž. M. L. ako štatutár spoločnosti I. s.r.o. použil ako podklad na zaúčtovanie obchodných prípadov - nákup a zaplatenie za dodané služby od spoločnosti W. T. spol. s.r.o. spĺňali a spĺňajú všetky zákonné predpoklady pre ich použitie na účely účtovníctva a následné zhrnutie súvisiacich nákladov do daňovo uznateľných nákladov. Skutočnosť, či tieto účtovné doklady boli riadne a včas zahrnuté v účtovníctve ich vystaviteľa spoločnosti W. T. spol. s.r.o. je mimo dispozície obž. M. L. a za túto skutočnosť nemôže byť voči nemu vyvodzovaná trestná zodpovednosť. Obž. M. L. pritom počas konania opakovane uvádzal nasledovné: Správca dane počas celej daňovej kontroly a následne aj v dodatočnom platobnom výmere spochybňoval reálne dodanie stavebných a pomocných prác, pričom obž. M. L. poukazoval a odôvodňoval reálnosť dodaných služieb, okrem iného aj tým, že náklady vynaložené na služby, ktoré zabezpečoval prostredníctvom spoločnosti W. T. spol. s r.o., sú v priamej súvislosti s jeho príjmami a tržbami, výsledkom čoho bol dosiahnutý jeho hospodársky výsledok. Od obž. M. L. sa požadovalo nad rámec jeho možnosti preukázať skutočnosť, ktoré ovplyvniť nemôže a ku ktorým listinné dôkazy nemôže zabezpečiť, s poukazom na to, že spoločnosť W. T. spol. s r.o. má svojich štatutárnych zástupcov a sama zodpovedá za riadne vedenie účtovníctva a za plnenie si daňových povinností. Pri nadviazaní bežného obchodného styku so spoločnosťou W. T. spol. s.r.o. z verejne dostupných zdrojov zistil, že išlo o spoločnosť riadne na trhu činnú a o totožnosti jej štatutárneho zástupcu nemal dôvod pochybovať. Pokiaľ správca dane nespochybnil u neho vykázané tržby za dodané služby a uznal u neho výnosy za vykonané stavebné práce na objekte C. v V., mal by prijať aj jeho argumentáciu o tom, že na dosiahnutie výnosov je potrebné vynaložiť určité náklady, pričom správca dane a ani konajúci súd v napadnutom rozhodnutí nespochybnili výdavky uplatnené obž. M. L. z hľadiska výšky v tom zmysle, že by boli neprimerané dosiahnutým ziskom z hľadiska ich výšky. Pri výkone podnikateľskej činnosti sa správať trhovo a zabezpečoval si za účelom dosiahnutia zisku vstupy pre svoje podnikanie v rámci svojich možností a v rámci zákonom povolených úkonov a v súlade s tým si náklady na zabezpečenie vstupov pri zdaňovaní príjmov aj uplatňuje. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR 6Sžf/37/2012, v ktorom dal Najvyšší súd SR do pozornosti, že „základným kritériom pre uznanie výdavkov ako daňovo uznateľných v zmysle príslušných

ustanovení zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z příjmov v znení neskorších predpisov sú tri podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne, a to: podmienka vecnosti (výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, tzn., že musí byť súvislosť medzi zdaniteľným príjmom a konkrétnym výdavkom), podmienka preukázateľnosti a podmienka zaúčtovania (preukázateľný výdavok musí byť zaúčtovaný). Cieľom daňovej kontroly je zabezpečenie podkladov v súčinnosti s daňovým subjektom na zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu.“ Daňová kontrola pritom identifikovala ako náklady, ktoré nie je možné uznať za znižujúce základ dane, náklady na obstaranie tovarov a služieb od spoločností E. s.r.o., M. reál s.r.o., R. s.r.o., T. W. s.r.o. a W. T. spol. s r.o.. Obž. M. L. bez pochybností preukázal, že tento predpoklad správcu dane u spoločností E. s.r.o., M. reál s.r.o., R. s.r.o., T. W. s.r.o. nie je správny a že všetky podmienky na daňovú uznateľnosť nákladov na služby od týchto spoločností boli splnené. Čo sa týka spoločnosti W. T. spol. s r.o., obž. M. L. prostredníctvom svojej spoločnosti služby od tejto spoločnosti objednal a na stavbe objektu C. boli aj reálne vykonané. Nemôže byť považované za dôkaz proti obžalovanému, že tento nie je schopný zabezpečiť, aby jeho dodávateľ služieb vykonané práce a prijaté platby za ne riadne zaúčtoval a aby ich správne deklaroval vo svojom daňovom priznaní, to je daňovoprávna a trestnoprávna zodpovednosť štatutárov dodávateľskej spoločnosti W. T. spol. s r.o.. Obž. M. L. v priebehu daňovej kontroly aj samotného trestného konania preukázal splnenie všetkých troch základných podmienok daňovej uznateľnosti nákladov vyfakturovaných spoločnosťou W. T. spol. s r.o.. Stavbou objektu C. v V. dosiahol zdaniteľné výnosy, ktoré v celom rozsahu zahrnul do daňového priznania svojej spoločnosti I. s.r.o.. Jednalo sa o zdaniteľné výnosy za dodanie celej stavby, na ktorej v záujme riadnej fakturácie a zaplatenia za vykonané dielo bolo nevyhnutné, aby boli vykonané riadne a včas všetky práce, vrátane subdodávateľsky riešených stavebných prác, pomocných stavebných prác a upratovacích prác. Pokiaľ by neboli vykonané, ani spoločnosť I. s.r.o. by nebola dosiahla zdaniteľný príjem z dodania nekompletného diela. Pokiaľ mal správca dane pochybnosti o vykonaní týchto prác, bolo by to zjavné aj zo zdaniteľných príjmov, že za tieto práce by nebola dostala spoločnosť I. s.r.o. zaplatené ak by dielo nebola vykonala v celom rozsahu. Služby od spoločnosti W. T. spol. s r.o. boli na dielo reálne vykonané, obž. M. L. za ne riadne zaplatil a následne celé dielo vyfakturoval objednávateľovi, pričom zaplatenú sumu zahrnul do zdaniteľných výnosov. Preukázal tak splnenie podmienky vecnej a časovej súvislosti medzi zdaniteľným príjmom a konkrétnymi nákladmi vynaloženými na služby od spoločnosti W. T. spol. s r.o. ako základnej podmienky daňovej uznateľnosti nákladov. Obž. M. L. zároveň preukázal aj splnenie druhej a tretej podmienky daňovej uznateľnosti sporných nákladov, a to jednak preukázal vynaloženie týchto nákladov ich zaúčtovaním do vecne a časovo súvisiaceho obdobia a ich zadeklarovaním v daňovom priznaní, a preukázal aj ich zaplatenie v hotovosti v celom rozsahu. Ich vynaloženie preukázal navyše aj tým, že vyfakturoval celé dielo vykonané v dôsledku všetkých prác vrátane prác uskutočnených spoločnosťou W. T. spol. s r.o., bez ktorých by dielo nebolo možné ukončiť a vyfakturovať.

Obž. M. L. tieto skutočnosti v rámci svojej obhajoby preukazoval napriek tomu, že daňové konanie a trestné konanie sú rozdielne predovšetkým v tom, na kom spočíva povinnosť preukázať oprávnenosť výdavkov a príjmov zahrnutých v daňovom priznaní a majúcich vplyv na výsledok daňového priznania. Pokiaľ v daňovom konaní pri preukazovaní správnosti určenia daňovej povinnosti daňového subjektu je dôkazné bremeno na daňovom subjekte, v trestnom konaní musí byť vina páchatel'a preukázaná bez rozumných pochybností. Pre prípad obž. M. L. to znamená, že bolo v trestnom konaní nevyhnutné zo strany obžaloby preukázať, že ku skráteniu dane zo strany spoločnosti I. s.r.o. došlo, čo sa však nestalo. Pokiaľ došlo zo strany spoločnosti W. T. spol. s.r.o. k skráteniu dane tým, že do účtovníctva a následne do zdaniteľných výnosov nezahrnula príjmy dosiahnuté zo zaplatených služieb od spoločnosti I. s.r.o., nemôže to byť na farchu I. s.r.o., resp. jej štatutárneho zástupcu. Zodpovednosť za riadne vedenie účtovníctva však nesie výlučne sama účtovná jednotka a preto tvrdenie, že už samotným preukázaním skutočnosti, že predmetné faktúry spoločnosť W. T. spol. s.r.o. nevystavila, znamená unesenie dôkazného bremena obžalobou, nemôže obstáť. Spoločnosť I. s.r.o. nemôže a nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť a zodpovedať za to, či vystaviteľ faktúry W. T. spol. s.r.o. evidoval tieto faktúry v účtovnom systéme a či ich zahrnul do svojich výnosov. Pokiaľ nie, je potrebné skúmať zodpovednosť spoločnosti W. T. spol. s.r.o. z možného spáchania trestného činu skrátenia dane, pokiaľ faktúry zaplatené spoločnosťou I. s.r.o. nezahrnula do zdaniteľných výnosov a nezahrnula ich do výpočtu svojej daňovej povinnosti k dani z príjmov právnických osôb. Súd sa však tvrdeniami obhajoby bez bližšieho vysvetlenia nezaoberal s odôvodnením, že ich považuje za nedôveryhodné. Takýto postup je v rozpore so zásadami hodnotenia dôkazov. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/37/2016 zo dňa 24.09.2020 zrušil v celom rozsahu a postupom

podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí v celom rozsahu.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

V rámci prieskumného konania odvolací súd najprv preskúmal procesný postup konajúceho súdu, avšak vzhľadom k tomu, že vo veci rozhoduje druhýkrát po podaní odvolania, konštatuje po doplnení dokazovania konajúcim súdom na jednom hlavnom pojednávaní, že procesná situácia sa nezmenila, táto je v súlade so zákonom a hoci sa obžalovaný nezúčastnil tohto nariadeného úkonu súdu, na ktorom konajúci súd aj vo veci rozhodol, úkon je zákonný, keďže obžalovaný vyslovil súhlas s jeho vykonaním v jeho neprítomnosti. Jeho práva na obhajobu zabezpečoval jeho obhajca, ktorý predniesol v rámci záverečnej reči argumenty o nevine obžalovaného.

Aj v tomto odvolacom konaní je potrebné konštatovať, že dôkazy boli vykonané konajúcim súdom podľa stanovených pravidiel procesným predpisom, preto mohli byť podkladom pre skutkový základ viny obžalovaného spolu s dôkaznou situáciou zabezpečenou v odvolacom konaní. Po ich preskúmaní a vyhodnotení nielen jednotlivo, ale aj vo vzájomných súvislostiach odvolací súd uzavrel, že vina obžalovanému bola dokázaná bez rozumných pochybností.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku opätovne nemožno zistiť, ktoré skutočnosti mal konajúci súd preukázané, ktoré z nich tvorili podklad pre ustálenie skutkových zistení, a ako sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, čo je základom pre preskúmanie napadnutého rozhodnutia, teda nevyhotovil ho v súlade s § 168 Tr. poriadku, preto námietku odvolateľa považuje odvolací súd v tomto smere za opodstatnenú. Aj napriek tomuto zisteniu odvolací súd vzhľadom na stav konania a na okolnosť, že rozhodnutie súdu prvého stupňa spolu s rozhodnutím druhého stupňa tvorí jeden kompatibilný celok, dopĺňa veľmi stručné vyhodnotenie dokazovania konajúceho súdu v záujme ukončenia trestného stíhania v primeranej lehote a právnej istoty obžalovaného. Odvolací súd k odôvodneniu napadnutého rozsudku, v ktorom konajúci súd oponuje dôvodom zrušenia jeho predchádzajúceho rozsudku z 28.01.2019 odvolacím súdom, poznamenáva, že rozsudok konajúceho súdu z 28.01.2019 bol zrušený predovšetkým pre nedostatočné odôvodnenie, keďže konajúci súd ním zabezpečenú dôkaznú situáciu nevyhodnotil v súlade s § 168 ods. 1 Tr. poriadku a teda ani nereagoval na v záverečnej reči a v dôvodoch odvolania predkladanú argumentáciu obhajcom o nevine obžalovaného. Za krátkozrakú považuje odvolací súd polemiku konajúceho súdu o doplnení dokazovania, na ktoré poukázal odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, pretože práve tieto dôkazy dopĺňali úvahy preukazujúce vinu obžalovaného, čo je nižšie rozvedené, i keď konajúci súd ich považoval za nadbytočné. Ani jeden dôkaz, ktorý môže objasniť bližšie skutkový dej, či motív konania, nie je zbytočným, i keď preukazuje iba okrajovo či už v prospech alebo neprospech obvineného niektorú zo skutkových okolností. Napokon odvolací súd dáva do pozornosti i to, že súd prvého stupňa nemá upozorňovať obžalovaného na obsah jeho základného práva na súdnu ochranu, t. j. že nemá záruku, že rozhodnutie súdu bude spĺňať jeho očakávania a predstavy, ale má predložiť obžalovanému jasné a zrozumiteľné dôvody, pre ktoré ho uznal vinným zo spáchania skutku posudzovaného ako trestný čin, čo znamená predložiť mu zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom jeho konania (primerane III. ÚS 24/2006, IV. ÚS 115/2003, Rt 68/2008).

Podľa názoru konajúceho súdu prokurátor bez akýchkoľvek pochybností preukázal, že obchodná spoločnosť, ktorej faktúry si obžalovaný zaúčtoval, nikdy tieto obchodné doklady nevydala, v dôsledku čoho daňovým subjektom I., s. r. o., vykázané náklady uvádzané v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku, nie je možné považovať za preukázateľné. Vykonaným dokazovaním, najmä listinnými dôkazmi z daňovej kontroly doložené k písomnému oznámeniu a kópiami sporných faktúr, ale aj výsluchom svedka M. W., ktorý bol v minulosti konateľom a spoločníkom spoločnosti W. T., s. r. o., a ktorý uviedol, že obžalovaného vôbec nepozná, prokurátor uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v obžalobe, že ho spáchal obžalovaný a to úmyselným konaním, ktorého cieľom bolo znížiť daňový základ a tým aj daňovú povinnosť.

Uvedené hodnotenie konajúceho súdu nedáva odpovede obžalovanému ústavno-konformným spôsobom na uznanie jeho viny z trestného činu z pohľadu ním uplatňovanej obhajoby založenej na to, že vypočutý svedok M. W. nebol tou osobou, s ktorou konal za obchodnú spoločnosť W. T., s. r. o., a preto sa nemohol dopustiť ani úmyselného konania spáchať trestný čin, keďže práce vykonané boli, obchodná spoločnosť I., s. r. o., ich uhradila a on nezodpovedá za to, že obchodná spoločnosť W. T., s. r. o., nezahrnula do účtovníctva účtovné doklady, ktoré preukazujú úhradu prác vykonaných v prospech spoločnosti I., s. r. o., na stavbe, ktorá sa riadne realizovala, o čom svedčia aj ďalšie účtovné doklady.

Z výsledkov vykonaného dokazovania možno bez rozumných pochybností uzavrieť, že stavba bytového domu C. sa realizovala a na tejto stavbe vykonávala práce aj obchodná spoločnosť I., s. r. o., o čom svedčia aj účtovné doklady a výsluch svedka M. Z. za obchodnú spoločnosť R., s. r. o., ktorá dodávala stavebný materiál obchodnej spoločnosti I., s. r. o.. Je tiež dokázané, že konateľom v roku 2011, kedy obchodná spoločnosť podávala daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2010, bol práve obžalovaný a toto daňové priznanie aj podpísal ako jediná zodpovedná osoba. To napokon sporným ani nebolo.

Sporným ale bolo, či výdavky uplatnené na zníženie základu dane, ako výdavky spoločnosti na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľného zisku, boli oprávnené zaúčtované.

Obžalovaný poukazoval na okolnosť, že splnil všetky tri podmienky pre uznanie výdavkov ako daňovo uznateľných. Odvolací súd sa stotožnil s podmienkou zaúčtovania faktúr vystavených obchodnou spoločnosťou W. T., spol. s r. o., do účtovníctva obchodnej spoločnosti I., s. r. o., čo je preukázané protokolom o daňovej kontrole, a ktorú okolnosť obžalovaný ani nepopieral. Aj vecná a časová súvislosť ako ďalšia podmienka uznania výdavkov by bola splnená, pretože fakturované práce obchodnou spoločnosťou W. T., spol. s r. o., mali súvisieť s vykonávaním stavebných prác, ktoré daňový subjekt mal realizovať na obytnom dome C.. Odvolací súd sa však nestotožnil so splnením tretej podmienky preukázateľnosti, t. j. že fakturované daňové výdavky boli reálne vynaložené obchodnou spoločnosťou na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov.

V posudzovanom prípade úhradu faktúr vystavených obchodnou spoločnosťou W. T., spol. s r. o., možno považovať za fiktívnu predovšetkým z dôvodu, že v tom čase, kedy sa realizovala stavba obytného domu C., konateľ tejto spoločnosti M. W. nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť s obchodnou spoločnosťou od 09.12.2008 do 11.08.2011, čo potvrdil aj svedok T. M. M., ktorý sa tiež vyjadril, že táto spoločnosť nemala vlastných zamestnancov. Ak aj svedok T. M. v konaní pred súdom tvrdil, že spoločnosť W. T., spol. s r. o., podnikala aj v stavebnej činnosti, ale vo vzťahu k jednotlivým komoditám bola fakturantskou firmou, tak tejto výpovedi nemožno veriť predovšetkým z toho dôvodu, že v prípravnom konaní svedok vypovedal odlišne, t. j. že táto obchodná spoločnosť bola v podstate fiktívnou, nevykonávala žiadnu činnosť, bola výslovne len fakturantskou firmou a žiadne účtovníctvo nevedla. Tejto výpovedi svedka T. M. z prípravného konania zodpovedá aj výpoveď svedka M. W. v súdnom konaní, ktorý potvrdil podpisovanie faktúr za menovanú spoločnosť W. T., spol. s r. o., predkladaných mu svedkom T. M. M., ktorý za túto obchodnú spoločnosť vystupoval a to pod menom Š. A..

Ďalšou okolnosťou, ktorá spochybňuje oprávnenosť uplatňovaných nákladov uhradených v prospech obchodnej spoločnosti W. T., s. r. o., je zistenie, že ani jedna faktúra o dodaní upratovacích služieb nebola uhradená cez účet, k ich úhradám dochádzalo výlučne v hotovosti, pričom išlo i o vyššie sumy 7 až 8 tisíc eur, hoci v tomto období obchodná spoločnosť W. T., s. r. o., odoberala od obchodnej spoločnosti R., s. r. o., stavebný materiál a platby za zasielané faktúry vôbec neuhrádzala, hoci boli v podstatne nižších sumách za jednotlivé dodávky. Je preto pochybné, aby obchodná spoločnosť I., s. r. o., vynaložila celkom na upratovacie práce sumu vo výške 28.919,00 eur a túto sumu uhradila v hotovosti, ak nemala na zaplatenie stavebného materiálu, ktorý bol pre ňu veľmi dôležitou komoditou, keďže vykonávala stavebné práce a bez stavebného materiálu tieto realizovať nedokázala. Úhrada nezaplatených faktúr za dodaný stavebný materiál pritom prevyšovala úhradu za upratovacie práce a predstavovala celkovú sumu 39.823,39 eur. V súvislosti s hodnotením možnosti reálne dodať upratovacie práce obchodnou spoločnosťou W. T., s. r. o., je potrebné poukázať i na skutočnosť, že menovaná firma mala v tomto rozhodnom období iba jedného zamestnanca.

Uvedené úvahy viedli odvolací súd k záveru, že zaúčtované faktúry síce spĺňajú kritéria účtovných dokladov, avšak v nich uvádzané údaje nezodpovedajú reálne uskutočniteľným plneniam, preto sú fiktívne a ako také ich nebolo možné uznať v rámci výdavkov vynaložených na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov.

Trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 Tr. zákona spácha páchateľ vtedy, ak v malom rozsahu skráti daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie.

Za skrátenie dane sa považuje také konanie páchateľa, ktorým dosiahne určenie dane u daňového subjektu v nižšej sume než aká by zodpovedala zákonu. Je to rozdiel medzi daňou, ktorou má byť daňový subjekt podľa zákona zaťažený, a daňou, ktorú reálne priznal daňový subjekt v dôsledku protiprávneho konania.

Z vykonaného dokazovania je teda zrejmé, že obžalovaný ako konateľ obchodnej spoločnosti neoprávnené uplatnil v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie roku 2010 výdavky v celkovej výške 28.919,- eur, dôsledku čoho sa znížil základ dane a došlo k skráteniu dane o 4.613,73 eur.

Pre spáchanie trestného činu skrátenia dane a poistného sa vyžaduje úmyselné konanie. Obžalovaný zahrnul do účtovníctva účtovné doklady, ktoré preukazujú výdavky uhradené spoločnosti, ktorá nevyvíjala žiadnu stavebnú, resp. upratovaciu činnosť. Obhajobe obžalovaného, že za spoločnosť vystupovala iná osoba, ktorá zabezpečila dodanie prác, nie je možné uveriť. Vedomosť obžalovaného o tom, že fakturujúca spoločnosť nezabezpečila upratovacie práce na stavbe a faktúry vystavila iba fiktívne, je potrebné vyvodiť predovšetkým z výpovede svedka W., ktorý prehlásil, že firma W. T., s. r. o., nevykonávala žiadnu činnosť a obžalovaného nepozná, pričom túto zastupoval aj T. M., a z výpovede svedka T. M., ktorý potvrdil, že spoločnosť bola fakturantskou a stavebnú činnosť nevykonávala. Práve kontakt obžalovaného so svedkom T. M. preukazuje zabezpečenie fiktívnych faktúr bez dodania prác. Ak takéto fiktívne faktúry obžalovaný zahrnul do účtovníctva, tak konal v úmysle znížiť základ dane.

Ustálené skutkové zistenia správne kvalifikoval konajúci súd ako zločin skrátenia dane podľa § 276 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona, keďže obžalovaný neoprávneným uplatnením výdavkov skrátil daň o 4.613,73 eur, čím naplnil aj znak kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedeného trestného činu „vo väčšom rozsahu“.

K ďalšej uplatňovanej námietke obžalovaného, že spoločnosť I., s. r. o., nemôže a nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť a zodpovedať za evidovanie faktúr v účtovnom systéme ich vystaviteľa, odvolací súd v stručnosti uvádza, že podstatou prerokúvaného prípadu nie je posúdenie, či obchodná spoločnosť W. T., s. r. o., zaúčtovala faktúry vo svojom účtovníctve, ale podstatným je to, či došlo preukázateľne k vynaloženým výdavkom na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov spoločnosti I., s. r. o.. Obžalovaný sa nezodpovedá za nečinnosť spoločnosti W. T., s. r. o., ale zodpovedá za neoprávnené uplatnenie daňových výdavkov, ktorými znížil základ dane a spôsobil následok na skrátení dane.

Následne odvolací súd v zmysle § 317 ods. 2 Tr. poriadku preskúmal aj výrok o treste, keďže tento nadväzuje na výrok o vine, ktorý napadol obžalovaný odvolaním. Po prieskume konštatuje, že obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, teda na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, výkon ktorého bol podmienienečne odložený s uložením probačného dohľadu nad jeho správaním počas skúšobnej doby, ktorá bola určená na 3 roky. Takto uložený trest aj odvolací súd považoval za primeraný všetkým zisteným okolnostiam prípadu, ako aj možnostiam nápravy obžalovaného a to aj so zreteľom na jeho doterajší spôsob života, keďže odsúdenia má zahladené (ostatné je z roku 2013) a od spáchania skutku uplynula už dlhšia doba.

Vzhľadom k tomu, že obžalovanému bol uložený probačný dohľad nad jeho správaním, rozhodnutie konajúceho súdu o tom, aby uhradil v skúšobnej dobe podmienienečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody spôsobenú škodu, zodpovedá zákonu.

V závere odvolací súd už len poznamenáva, že o odvolaní obžalovaného rozhodol v jeho neprítomnosti ako aj v neprítomnosti jeho obhajcu, keďže ani jeden z nich svoju neúčast' na ňom riadne a včas neospravedlnili, o odročenie verejného zasadnutia nepožiadali, a procesný predpis podľa § 293 ods. 9, ods. 10 takýto postup umožňuje.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd nevyhovel odvolaniu obžalovaného.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.